



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **O. S.**, zastoupeného JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem se sídlem Praha 5, U Klavířky 1351/8, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2018, č. j. 4 A 99/2018 – 28,

**t a k t o :**

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu JUDr. Maroši Matiaškovi, LL.M., **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 6.800 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

**O d ů v o d n ě n í :**

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností brojí proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2018, č. j. 4 A 99/2018 – 28 (dále jen „napadený rozsudek“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 10. 2018, č. j. CPR-32837-2/ČJ-2018-930310-V230 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 11. 9. 2018, č. j. KRPA-339909-18/ČJ-2018-000022 (dále též „rozhodnutí I. stupně“). Posledně uvedeným rozhodnutím bylo stěžovateli podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1 a písm. c) bodu 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 4 let. Současně mu byla stanovena doba k vycestování z území ČR

do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí a bylo konstatováno, že se dle závazného stanoviska vydaného podle § 120a téhož zákona na stěžovatele nevztahují důvody znemožňující jeho vycestování.

[2] Městský soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností vyplývajících ze spisového materiálu: Stěžovatel se dne 9. 9. 2018 při pobytové kontrole prokázal policejní hlídce rumunským občanským průkazem č. X, který předložil jako svůj vlastní a pravý, a který jeví známky padělání. Stěžovatel byl proto zajištěn. Následně hlídce předložil svůj originální ukrajinský cestovní doklad č. X platný do roku 2008, dle něž byl ztotožněn. Současně bylo zjištěno, že dle evidencí policie stěžovatel nedisponuje žádným oprávněním k pobytu v ČR. Stěžovatel dále předložil rumunský řidičský průkaz č. X, vykazující rovněž známky padělání. Odborná vyjádření Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 9. 9. 2018, č. j. KRPA-340089/ČJ-2018-000021 a č. j. KRPA-380084/ČJ-2018-000021 (dále též „odborná vyjádření o padělcích“), potvrdila, že oba zmíněné dokumenty představují celkové padělky. Ještě téhož dne bylo se stěžovatelem zahájeno řízení o správním vyhoštění. Městský soud dále poukázal na skutečnosti uvedené stěžovatelem během jeho výslechu, který byl proveden rovněž dne 9. 9. 2018 (viz protokol č. j. KRPA-339909-10/ČJ-2018-000022; dále jen „Protokol“), a trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 11. 9. 2018, sp. zn. 29 T 70/2018 (dále jen „trestní příkaz“), který nabyl právní moci v den svého vydání. Tímto byl stěžovatel shledán vinným z trestného činu padělání a pozměnění veřejné listiny dle § 348 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), jehož se dopustil opatřením si padělaných veřejných listin a jejich užitím za pravé, za což mu byl uložen trest vyhoštění z území ČR na dobu 3 let.

[3] Městský soud v rámci obsahu spisového materiálu dále poukázal na závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 10. 9. 2018, ev. č. X, podle něž je vycestování stěžovatele možné. Zdůraznil rovněž, že stěžovateli bylo umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí, avšak tohoto práva se výslovně vzdal. Mimo odkaz na samotné rozhodnutí I. stupně a napadené rozhodnutí městský soud taktéž podotkl, že dne 26. 9. 2018 požádal stěžovatel o dobrovolný návrat do domovského státu, přičemž doplnil, že součást správního spisu tvoří dále mj. úřední záznam ze dne 9. 9. 2018, č. j. KRPA-339909-1/ČJ-2018-000022, ukrajinský cestovní doklad č. X platný do dne 1. 6. 2008, odborná vyjádření o padělcích spolu s fotodokumentací a rozbořem znaků padělání dokladů, oznámení o zahájení správního řízení o správním vyhoštění ze dne 9. 9. 2018, č. j. KRPA-339909-9/ČJ-2018-000022, Protokol o výslechu stěžovatele a žádost o dobrovolný návrat ze dne 26. 9. 2018. Na základě těchto podkladů přistoupil městský soud k vypořádání žalobních bodů.

[4] V případě námitky údajného porušení zákazu dvojího trestání městský soud poznamenal, že tuto žalovaná vypořádala náležitě. Zdůraznil, že správní vyhoštění nemá charakter sankce, ale jde o opatření regulující neoprávněný pobyt. Současné uložení trestu v rovině trestního práva a správního vyhoštění proto není v rozporu se zásadou *ne bis in idem*, což potvrzuje i ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31). Dále městský soud přistoupil k vypořádání námitky v podobě nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele či jeho blízkých. Poukázal, na to že jedinou okolností, která jde stěžovateli ku prospěchu, je dlouhodobost jeho pobytu dosahující 18 let. Oproti tomu nemá v ČR žádné příbuzné a není ani rodinným příslušníkem občana EU. Společnou domácnost s nikým nesdílí, peníze si opatřuje toliko brigádami a naopak s rodinou na Ukrajině je v pravidelném kontaktu. V zemi původu vlastní i dům. Rovněž je zdrav a v produktivním věku. Vůči těmto skutečnostem městský soud následně poznamenal, že stěžovatelovo porušení zákona v podobě šestiletého pobytu v ČR pod jinou identitou,

pokračování

v souvislosti s čímž se, jak sám přiznal, opakovaně prokazoval padělaným dokladem, je velmi závažné. Délka jeho pobytu v ČR, nadto z velké části nelegální, proto nemůže vzhledem k intenzitě porušení cizineckého práva zakládat nepřiměřenost správního vyhoštění. Pro uvedené důvody neshledal městský soud nepřiměřenou ani jeho délku ve výši 4 let. Městský soud v tomto bodě uzavřel, že žalovaná v napadeném rozhodnutí zdůvodnila jak přiměřenost samotného správního vyhoštění, tak jeho délky, přičemž ze strany 6 daného rozhodnutí vyplývá, že vzala v potaz i délku stěžovatelova pobytu. Zohlednila však, že třetinu z ní žil pod falešnou identitou. Žalovaná tedy dle městského soudu stěžovatelovu situaci posoudila náležitě.

[5] Z hlediska stěžovatelem namítané chyby v odůvodnění rozhodnutí I. stupně, v podobě zařazení části nesouvisející s jeho osobou, městský soud poukázal na str. 7 napadeného rozhodnutí, kde žalovaná tuto námitku vypořádala. Aproboval přitom její názor, že jde toliko o marginální pochybení, které nemůže komplexní odůvodnění rozhodnutí I. stupně zpochybnit. Skutkový stav tedy byl i přes toto pochybení zjištěn dostatečně a přijaté řešení odpovídalo okolnostem konkrétního případu. Žalovaná předmětnou vadu nadto napravila. Městský soud v této souvislosti zamítl návrh na účastnický výslech stěžovatele pro jeho nadbytečnost, přičemž dodal, že lhůta pro podání žaloby, s jejímž uplynutím jsou spojeny koncentrační účinky, uplynula již před konáním ústního jednání. Dodal, že vzhledem k povaze většiny žalobních námitek by navíc ani včasný výslech stěžovatele nemohl přinést relevantní poznatky. Z hlediska otázky přiměřenosti napadeného rozhodnutí potom všechny potřebné údaje obsahuje správní spis a zejména Protokol. Městský soud proto žalobu zamítl.

[6] Stěžovatel podal proti výroku I. napadeného rozsudku blanketní kasační stížnost, kterou následně doplnil jemu ustanovený zástupce podáním ze dne 18. 3. 2019. V takto doplněné kasační stížnosti uplatnil důvody obsažené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř.“). Jejím úvodem nejprve akcentoval délku svého pobytu v ČR, zrekapituloval průběh správního řízení a poukázal na své odsouzení trestním příkazem ve smyslu spáchaného skutku, jeho právní kvalifikace a uloženého trestu vyhoštění na dobu 3 let. Při shrnutí obsahu napadeného rozsudku mj. podotkl, že městský soud u námitek porušení zásady *ne bis in idem* pouze konstatoval, že správní vyhoštění nemá povahu sankce, a k porušení dané zásady proto nedošlo, přičemž se však dle stěžovatele nevyjádřil k jeho žalobní námitce ohledně posuzování totožnosti skutku. Následně stěžovatel přistoupil k formulaci jednotlivých stížných námitek, které v zásadě odpovídají dříve uplatněné žalobní argumentaci.

[7] Stěžovatel nejprve zopakoval námitku porušení zásady *ne bis in idem*, přičemž poukázal na její zakotvení v čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, respektive čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), který je ve smyslu čl. 10 Ústavy bezprostředně závazný a má přednost před zákony. V této souvislosti připomněl též § 76 odst. 2 písm. g) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů [pozn. zdejšího soudu: správně zřejmě § 86 odst. 1 písm. j) citovaného zákona], upravující zastavení řízení o přestupku v případě skutku, o němž již bylo pravomocně rozhodnuto. Stěžovatel dodal, že správní vyhoštění zakládá obdobné účinky jako trest udělený v rámci trestního řízení, jenž mu byl tímto fakticky znášen. Skutečnost, že správní vyhoštění není obecně chápáno jako sankční opatření, je dle stěžovatele nerozhodná. V předmětném případě je podle jeho názoru nadto zřejmé, že správní vyhoštění má povahu sankce, neboť je stěžovateli nedobrovolně ukončen pobyt v ČR, a to ze sankčních důvodů.

[8] V navazující části kasační stížnosti stěžovatel poznamenal, že žalobou nerozporoval, zda lze institut správního vyhoštění považovat za sankci *sui generis*, ale za zcela zásadní považoval otázku definování a posouzení tzv. jednoty skutku, „*při jejíž přítomnosti nelze uvažovat o uložení sankcí ve dvou vedle sebe stojících a na sobě nezávislých řízeních*“. Tuto otázku však městský soud dle jeho mínění nevypořádal a napadený rozsudek proto trpí nepřezkoumatelností. Stěžovatel na podporu své argumentace odkázal ohledně otázky posuzování totožnosti skutku na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 11. 2010, č. j. 3 Tdo 1053/2010 – 21, rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva (dále též „ESLP“) ze dne 10. 2. 2009, ve věci Zolotukhin proti Rusku, č. stížnosti 14939/03, a na něj navazující usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 11. 2012, č. j. 11 Tdo 763/2012 – 13, a rovněž na rozsudek ESLP ze dne 23. 10. 1995, ve věci Gradinger proti Rakousku, č. stížnosti 15963/90. V jejich kontextu vyjádřil přesvědčení, že z hlediska možného porušení zásady *ne bis in idem* je rozhodujícím právě hledisko totožnosti postihovaného skutku. Stěžovatel zdůraznil, že již v žalobě uvedl, že skutek, za který byl v rámci trestního i správního řízení postihován, byl vymezen v podstatě totožně. Při odkazovaných závěrech ESLP a Nejvyššího soudu je proto dle něj důvodné se domnívat, že v jeho případě došlo k porušení zásady *ne bis in idem*. Uvedené má umocňovat skutečnost, že trestní a správní rozhodnutí byla vydána v totožný den a byl tedy „*trestán v naprosto totožném okamžiku za stejné jednání dvěma různými orgány*“.

[9] Další okruh kasačních námitek stěžovatel zaměřil na otázku posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho rodinného a soukromého života, kterou měl jak správní orgán, tak městský soud vypořádat nedostatečně. Zdůraznil, že při posuzování dopadů je nutné zohlednit i dobu pobytu osoby na území ČR, přičemž však z napadeného rozhodnutí není dle jeho názoru nijak zřejmé, vzal-li správní orgán tuto skutečnost u stěžovatele v potaz. Na území ČR žije již 18 let a délka jeho pobytu vedla „*ke jeho integraci do české společnosti a vytvoření pevných sociálních vazeb*“. Doplnil, že v zemi původu nikoho blízkého nemá a vrátil by se v podstatě do neznámého prostředí. Namítl dále, že městský soud se s jeho argumentací o nepřiměřenosti zásahu do jeho rodinného a soukromého života nijak nevypořádal a pouze stručně shrnul námitky správního orgánu, které použil k odůvodnění vlastního rozsudku. Správní rozhodnutí i napadený rozsudek jsou proto nepřiměřené, přičemž městský soud měl rozhodnutí správního orgánu, který uvedené skutečnosti dostatečně nezohlednil, zrušit.

[10] Stěžovatel závěrem kasační stížnosti zopakoval rovněž námitku, že část rozhodnutí I. stupně nemůže dostát zásadám správního řízení obsaženým v § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), na čemž nic nemění závěr žalované, že se jedná o zjevné pochybení, které nemá na meritum věci vliv. Stěžovatel namítl, že rozhodnutí I. stupně mělo být pro tuto vadu zrušeno, případně se žalovaná měla zabývat otázkami rodinného a soukromého života stěžovatele tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podle stěžovatele nejde v žádném případě o marginální pochybení, a to vzhledem k účelu, jaký má plnit odůvodnění správního rozhodnutí. Ze všech shora uvedených důvodů proto stěžovatel navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

[11] Žalovaná se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Platí totiž, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit. Stěžovatel konkrétně uvedl, že se městský soud nevypořádal s jeho námitkou posouzení tzv. jednoty skutku a rovněž s argumentací ohledně nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž pouze převzal námitky správního orgánu. Zdejší soud neshledal námitku nepřezkoumatelnosti důvodnou. Městský soud zřetelně uvedl, z jakých skutkových okolností, majících oporu ve spisovém materiálu, vyšel (viz str. 2-3 napadeného rozsudku), a jaké závěry ve spojení s nimi učinil (str. 3-4). Z jeho úvah je zřejmé, že v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu shledal, že správní vyhoštění nemá charakter sankce, a proto jeho uložení vedle trestu vyhoštění, jenž byl stěžovateli stanoven v rámci řízení trestního, nezakládá porušení zásady *ne bis in idem*. Ačkoliv přitom městský soud skutečnost, že případná totožnost skutku na uvedeném závěru nic nemění, nevyslovil explicitně, má zdejší soud za to, že tato okolnost z jím zvoleného způsobu argumentace zřetelně vyplývá. Napadený rozsudek proto z uvedeného hlediska nelze považovat za nepřezkoumatelný.

[15] Městský soud rovněž srozumitelně vypořádal námitku nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí, přičemž Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti opakovaně vyslovil, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně „opakovat“ již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž pokud u přezkumného orgánu panuje shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno (srov. např. rozsudky ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 – 86, nebo ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47). Městský soud proto nezatížil napadený rozsudek nepřezkoumatelností, jestliže v situaci, kdy se ztotožnil se závěry žalovaného, pouze zrekapituloval stěžejní body jí provedeného hodnocení. Konkrétně přitom uvedl, v jaké části napadeného rozhodnutí žalovaná zohlednila stěžovatelem dovolávanou délku jeho pobytu. Vypořádat konečně neopomněl ani žalobní námitku směřující na chybu v odůvodnění rozhodnutí I. stupně. Nejvyšší správní soud shledal, že rozsudek městského soudu netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Přistoupil proto k posouzení kasačních námitek věcné povahy.

[16] V případě námitky údajného porušení zásady *ne bis in idem* Nejvyšší správní soud podotýká, že jak městský soud, tak před ním i správní orgány zcela v souladu s judikaturou zdejšího soudu uvedly, že správní vyhoštění nemá trestní charakter (viz např. rozsudky ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52, nebo zmíněný rozsudek č. j. 2 Azs 289/2017 – 31). Stěžovatel tento závěr přitom nezpochybnuje, avšak namítá, že správní vyhoštění i vyhoštění jakožto trestněprávní sankce mu byly uloženy za totožný skutek. Nejvyšší správní soud k uvedenému konstatuje, že situací, v níž cizinec namítal porušení zásady *ne bis in idem* v důsledku souběžného uložení trestu vyhoštění v rámci trestního řízení a správního vyhoštění, se zabýval ve svém nedávném rozsudku ze dne 29. 8. 2017, č. j. 9 Azs 176/2017 – 26, přičemž v projednávané věci neshledal důvody, pro které by bylo důvodné se od dříve učiněných závěrů nyní odchýlit. Zdejší soud v odkazovaném případě dospěl k závěru, že předpokladem „aktivace“ čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě je požadavek, aby nejprve proběhlo „trestní“ řízení, které skončí konečným osvobozujícím nebo odsuzujícím rozhodnutím (první řízení). Konečné osvobozující nebo odsuzující rozhodnutí poté brání, aby dotčená osoba byla znovu stíhána nebo potrestána za tentýž trestný čin v jakémkoliv následném řízení (druhé řízení). Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku shledal, že tedy *musí jít o dvě řízení o trestu* (rozsudky ESLP ze dne 5. 10. 2006, ve věci Müller proti Rakousku, stížnost č. 12555/03, ze dne 7. 12. 2006, ve věci Hauser-Sporn proti Rakousku, stížnost č. 37301/03, a ze dne 29. 7. 2008, ve věci Xheraj proti Albánii, stížnost č. 37959/02; viz blíže TRECHSEL, S.: Human Rights in Criminal Proceedings. Oxford: Oxford University Press, 2006, str. 388-391).

[17] V souladu s dlouhodobou konstantní judikaturou správních soudů, ale i Nejvyššího soudu (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 7. 2004, sp. zn. 11 Tdo 738/2003), lze dále konstatovat, že zásada *ne bis in idem* ve smyslu Úmluvy platí nejen pro činy patřící podle českého právního řádu mezi trestné činy, ale i pro činy spadající mezi přestupky či jiné správní delikty, a to ve všech kombinacích, které mezi nimi přicházejí v úvahu. S ohledem na specifické pojetí činu podle Úmluvy nelze uvedené principy vztáhnout na všechny činy kvalifikovatelné správními orgány smluvních stran této úmluvy jako přestupky či některé jiné správní delikty, nýbrž *toliko na ty z nich, které mají trestněprávní povahu*. Platí přitom, že účelem trestu vyhoštění je zabránit cizincům v dalším páčání trestné činnosti na území ČR. Správní vyhoštění je tedy zákonem definováno jako ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, ale preventivním správním opatřením, který nesleduje represivní účel.

[18] Dovolává-li se stěžovatel ve své kasační stížnosti závěrů Evropského soudu pro lidská práva, je třeba poznamenat, že tento soud dospěl ke zcela shodným závěrům v rozhodnutí ze dne 5. 10. 2000, ve věci Maaouia proti Francii, stížnost č. 39652/98, na kterou poukázala v napadeném rozhodnutí již žalovaná. ESLP zde výslovně uvedl, že rozhodnutí týkající se vstupu, pobytu a vyhoštění cizinců nedávají vzniknout sporu o občanská práva nebo závazky stěžovatele ani v nich nejde o oprávněnost trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Skutečnost, že je přijato (pozn. případně i v rámci trestního řízení), nemůže změnit jeho preventivní podstatu. Samotné rozhodnutí policejního orgánu o správním vyhoštění nelze proto považovat za potrestání ve smyslu čl. 6, 7 Úmluvy a čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě, protože jde o pořádkové opatření, jehož účel je preventivní a nikoli represivní.

[19] Pojmy trestní věc, trestní řízení, trestný čin a potrestání mají podle názoru ESLP autonomní význam, nezávislý na jeho významu ve vnitrostátním právu. Soud zde nespolehá na význam, který tyto pojmy mají v právním řádu státu, o jehož případ jde, ale vykládá je nezávisle na něm v zájmu toho, aby zajistil jednotnou ochranu lidských práv ve všech státech, které Úmluvu ratifikovaly. Na základě uvedeného lze proto tvrzení nynějšího stěžovatele, který za klíčovou otázku nepovažuje charakter správního vyhoštění, ale totožnost skutku, konstatovat, že dospěl-li ESLP k závěru, že u správního vyhoštění nejde o trestní obvinění, potom je zcela zřejmé, že správní vyhoštění nepovažuje za uložení sankce a *takové rozhodnutí nemůže založit překážku ne bis in idem*.

[20] Nad uvedené je možné poznamenat, že zcela shodně judikoval nejen zdejší soud, ale opakovaně i Nejvyšší soud, který např. v usnesení ze dne 29. 7. 2010, sp. zn. 4 Tz 11/2010, konstatoval, že řízení o správním vyhoštění vedené dle zákona o pobytu cizinců nemá povahu správního řízení trestního podle vnitrostátního práva, ani nemá trestně právní povahu ve smyslu čl. 6 Úmluvy, ve znění jejích protokolů. Takové řízení, respektive jeho výsledek, proto podle Nejvyššího soudu nepředstavuje překážku trestního stíhání ve smyslu § 11 odst. 1 písm. j) zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, ve znění pozdějších předpisů, pro trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. b) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona [nyní srov. § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku]. Lze konečně poznamenat, že taktéž Evropská komise pro lidská práva vždy zastávala názor, že rozhodnutí povolit či nepovolit cizinci zůstat v zemi, jejímž není občanem, nezahrnuje žádné rozhodnutí o jeho občanských právech a závazcích ani o oprávněnosti trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy (viz např. zprávy Komise o stížnostech č. 8244/78, 9990/82, 31113/96 a 32025/96).

pokračování

[21] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že žalovaná, respektive městský soud potvrzením jejich závěrů, nepochybily, jestliže na základě skutečnosti, že správní vyhoštění nemá trestní charakter, shledaly, že nedošlo k porušení zásady *ne bis in idem*. Za těchto okolností již bylo nadbytečné se zabývat argumentací stěžovatele ohledně totožnosti skutků, pro které mu byly správní vyhoštění a trest vyhoštění uloženy, neboť při absenci trestního povahy prvního z uvedených následků jeho jednání, nebyla tato skutečnost již pro věc podstatnou. Taktéž okolnost, že stěžovatel subjektivně vnímá uložení správního vyhoštění jako trest, není z hlediska namítaného porušení zásady *ne bis in idem* relevantní. Kasační námitka je proto nedůvodná.

[22] Namítá-li dále stěžovatel v souvislosti s otázkou přiměřenosti dopadu správního rozhodnutí, že není zřejmé, došlo-li k zohlednění délky jeho pobytu na území ČR, je vhodné poukázat na bod 20 napadeného rozsudku. Zde městský soud výslovně poznamenal, že žalovaná na str. 6 napadeného rozhodnutí délku pobytu stěžovatele v ČR zohlednila, avšak nepřehlédla, že třetinu doby vystupoval pod falešnou identitou. Protože uvedený závěr městského soudu plně odpovídá znění napadeného rozhodnutí, je i tato kasační námitka nedůvodná. Jedná-li se o posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí jako takové, je třeba i v tomto případě konstatovat, že městský soud zcela správně potvrdil závěry správních orgánů. Problematika přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele je v rozhodnutí I. stupně rozebrána velmi podrobně na str. 5-6, a to jak z hlediska osoby stěžovatele a jeho vazeb na území ČR, respektive domovský stát, tak ve smyslu jeho protiprávního jednání. Jestliže stěžovatel namítá, že v zemi původu nikoho nemá a vracel by se v podstatě do neznámého prostředí, je třeba zdůraznit, že již správní orgán I. stupně v odkazované části svého rozhodnutí v souladu s obsahem Protokolu poznamenal, že sám stěžovatel uvedl, že na Ukrajině vlastní rodinný dům, který zdědil po rodičích, a o který se mu stará jeho sestřenice, která v něm bydlí s celou svou rodinou. S nimi je potom stěžovatel v pravidelném kontaktu.

[23] Městskému soudu je třeba dále přisvědčit i v tom, že délka pobytu představuje jedinou skutečnost, která jde stěžovateli ku prospěchu. Nelze totiž přehlédnout, že jak ve svém odvolání, tak i v žalobě stěžovatel nad rámec zcela obecného konstatování o vytvoření „*dosti pevných vazeb na své okolí*“ za dobu svého pobytu, neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by toto jeho tvrzení podporovaly. Neučinil tak konečně ani ve své kasační stížnosti, kde pouze opět zcela obecně poznamenal, že délka jeho pobytu vedla „*ke jeho integraci do české společnosti a vytvoření pevných sociálních vazeb*“. Za situace, kdy jsou námitky stěžovatele ohledně neexistence vazeb (zázemí) na domovský stát zjevně nedůvodné (viz výše), přičemž současně absentují relevantní tvrzení o vazbách na území ČR, odkazuje Nejvyšší správní soud v otázce přiměřenosti správního vyhoštění na shora zmíněnou str. 5-6 rozhodnutí I. stupně, neboť se plně ztotožňuje se závěrem městského soudu, že správní orgány situaci stěžovatele posoudily ze všech potřebných hledisek a své závěry zdůvodnily. I tato kasační námitka je proto nedůvodná.

[24] Poslední kasační námitkou stěžovatel poukázal na chybu v odůvodnění rozhodnutí I. stupně, která má zakládat rozpor se zásadami zakotvenými v § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. Stěžovatel ve své žalobě, ve shodě s předchozím odvoláním, konkrétně namítl, že na str. 6 rozhodnutí I. stupně je obsažena věta nesouvisející „*naprosto zřejmé*“ s jeho případem. Má se jednat o text: „*ve svém domovském státě se nachází cizinky celá rodina, dospělé děti, syn dcera a čtyři vnoučata, na území Ukrajiny cizinka vlastní rodinný dům, kde je také přihlášená k trvalému pobytu*“. Nejvyšší správní soud však v návaznosti na shora poukazovanou podrobnost odůvodnění rozhodnutí I. stupně v otázce přiměřenosti jeho dopadu do soukromého a rodinného života stěžovatele i v tomto bodě plně přisvědčuje závěru městského soudu, že jde toliko o marginální pochybení. Jestliže správní orgán I. stupně komplexně, a to v souladu s obsahem spisového materiálu,

rozebral poměry stěžovatele, je možné konstatovat, že uvedení jedné nesouvisející věty v odůvodnění jeho rozhodnutí je sice jevem jistě nežádoucím, avšak zcela v souladu se závěrem městského soudu platí, že neměl žádný vliv na dostatečné zjištění skutkového stavu věci a skutečnost, že přijaté řešení odpovídalo okolnostem konkrétního případu. Stěžovatelem dovolávané zásady obsažené v § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu tedy porušeny nebyly. Jak navíc městský soud poznamenal, žalovaná předmětnou chybu v odůvodnění napadeného rozhodnutí napravila. Městský soud tak ani v tomto bodě nepochybil. I poslední kasační námitka je proto nedůvodná.

[25] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody kasační stížnosti, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

[27] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2019, č. j. 3 Azs 11/2019 – 29, ustanoven zástupcem advokát JUDr. Maroš Matiaško, LL.M. Hotové výdaje a odměnu za zastupování tudíž hradí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovený zástupce učinil v řízení o kasační stížnosti dva úkony právní služby, kterými byla první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], a doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za tyto úkony mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 6.200 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 600 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy ustanovenému zástupci za dva úkony právní služby náleží 6.800 Kč. Vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce zdejšímu soudu sdělil, že není plátcem DPH, nenavyšuje se uvedená částka o sazbu této daně. Částka v celkové výši 6.800 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

**P o u ě n í :** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 14. října 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín  
předseda senátu